

Pistólina í búkin: Gev mær pengarnar

Í 1996 var Hans Jóhannes á Brúgv saman við konu síni Hanne-Mi og Jan Øregaard, farin til miðamerikanska landið Puerto Rico at samráðast um sølu av fiski.

Tey búðu á einum hotelli í høvuðsstaðnum, San Juan. Eitt kvøldið høvdu tey latið seg í stásklæðir, tí tey ætlaðu sær á eina matstovu at hugna sær eina løtu. Hetta var um tíggjutíðina. Myrkt var úti og tey leigaðu sær ein hýsuvogn av gistingargúsinum, hat tey búðu.

Hýruvognurin kom og tey bóðu føraran koyra til eina ávísar matstovu. Sutt aðrenn tey vóru komin á staðið, steðgar hýruvognsførarin og sigur, at hann kundi ikki koyra heilt til matstovuna, tí hon var ikki at komulig við bili. Men hann segði teimum, hvussu tey skuldu ganga tað petti, ið eftir var. Hetta var umleið tveyhundrað metrar niðaneftir og síðani sama tein til vinstri.

Tey so gera.

Hetta var ein hugnalig gøta við vanligum handlum, men tað var so mikið seint, at teir høvdu stong og dirgið var fyrri vindeyguni.

Tey gingu lið um lið niðan gjøgnum gøtuna, ið var manntóm, men annars sá alt út sum van-ligt.

Tá hendi nakað, sum gav teimum ein skelk, ið tey seint munnu gloyma. Ímóti teimum koma tveir ungir menn. Annar steðgar beint framman fyrri Hans Jóhannesi og sigur:

– Gev mær pengarnar hjá tær!

Pengamappan hjá Hans Jóhannesi lá í taskuni hjá Hanne-Mi. Hann biður hana koma við pengunum. Hon fer aftur um Hans Jóhannes, opnar kaskuna, stingur mappuna inn undir klæðini hjá sær og sigur á føroyskum.

– Eg havi tikið mappuna!

Tá ið maðurin sá niður í taskuna, og eingir pengar vóru í, gjørdist hann illur og fór at gera meira um seg. Men tað sást týðuliga, at hann eisini var bangin, tí hann ristist á hondunum, sum var hann undir hvørðum trýsti.

Hans Jóhannes spyr nú Jan, um hann hevði nakrar pengar.

Jan hevði einar fimmhundrað dollara uppi ár sær, sum tá svaraðu til ummleið tveytúsund og fimmhundrað krónur. Jan gav honum pengarnar, men maðurin gavst ikki so, helt á við at hótta eina løtu.

Umsiðir tók hann pistólina til sín og báðir fóru sín veg.

Tey gingu víðari og fingur eyga á ein lögreglu-bil og ein lögreglumann. Tey rópa á hann og siga, at tey eru rænd. Hann spyr, hvørjum landi tey eru úr. Tey royna at greiða frá, at tey koma frá Faroe Island ella Danmark, tí tey hildu, at eingin í Puerto Rico visti, hvat Faroe Island var fyrri eitt land. Men tey gjørdust ikki sørt bilsin, tá lögreglumaðurin svaraði á føroyskum:

– Eg eri eisini úr Føroyum.

So er tað ikki einki í tí, sum onkur sjómaður hevur tikið til, at føroyingur og havhestur finst allastaðni á jørðini.

Tey prátadu nú við føroyska lögreglumannin eina løtu. Maðurin starrvaðist sum trygdarløgregla í bynum. Hann segði teimum, at tey kundu prisa seg lukkulig, at tey vóru sloppin við lívinum og ikki vórðu skotin, tí kriminaliteturin var so ovurhandsstórur har í landinum. Mannalív vóru als einki vird. Hann segði, at har í økinum vóru í miðal millum trý og fyra fólk dripin um dagin.

Hann segði teimum eisnini, at hýruvognsførarin uttan iva hevði samstarvað við ráns-menninar.

Hetta er matstovan, tey ótu á tað kvøldið í San Juan í 1996, tá ið tey vórðu álopin

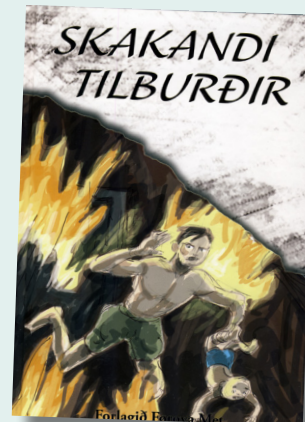
Hans Jóhannes á Brúgv

Tey høvdu heldur ikki hugsað um, at tey ikki áttu at latið seg í stásklæði, sum siður er í Evropa, tá farið verður út at eta, tí hetta kann vera tekin um ríkar persónar. Tey skuldu bara havt veri í T-shirt og løriftsskóm ella krum so-vorðnum.

Komin aftur á hotellið kom bakslátturin. Ikki fyrr enn tá fóru tey at hugsa um, hvørjar fylgjur tað hevði havt, um tey høvdu verið skotin har í gøtuni. Hans Jóhannes og Hanne-Mi áttu tríggar fittar smágentur heima. Tað hevði verið ræðuligt fyrri tær. Eisini hugsaðu tey um, hvussu tað hevði endað, um brotsmenninir høvdu sæð, at Hanne-

Mi krógvaði pengamappuna uppi á sær. Teir kundu eins væl havt skotið hana.

Eingin av teimum fekk nakað mein av hend-ingini, men Hans Jóhannes sigur, at ein slík hending setur ein ávisan hvøkk í sinnið. Hann hevur ferðast nógv síðan – eisini aftur til San Juan í Puerto Rico. Men í slíkum londum fer hann ongantið út, tá ið tað er vorðið myrkt ella um náttina. Hann letur seg heldur ikki í klæði, sum kunnu síggja dýr og fin út, og sum bera boð um pengar í eygunum hjá tí fremmenda. Eisini hyggur hann rundan um seg, um nú onkur skuldi gingið aftan á honum.

Við loyvi frá forlagnum Føroya
Met úr bókini »Skakandi
tilburðir III«, 2008, sum fæst í
bókahandlum kring landið.